

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهيم

بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
از آن به که کشور به دشمن دهيم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Human rights

حقوق بشر

نسترن امانی
۰۳ مارچ ۲۰۱۳

ارجنتاین مرکز قاچاق زنان برای روسپی گری و کار اجباری

زمانی که «ماریتا ورون» دختر ۲۳ ساله «سوزانا تری مارکو» در سوم اپریل ۲۰۰۲ ناپدید شد، سوزانا نمی دانست که میزان دادخواهی و جست و جوهای او برای دخترش تا چه حد جنجال آفرین خواهد شد. یک دهه جست و جو، وی را به جایی کشاند که حتی ناچار شد به شکل یک روسپی تا اسپانیا رفته تا در شبکه خرید و فروش سکس اثری از دخترش بیابد. ده سال بعد بالاخره او همه شواهد و مدارکی را که دزدیده شدن دخترش توسط شبکه مافیائی سکس را تأیید می کرد به دادگاهی در شهر توکومان ارائه داد. ۱۳ نفر در دادگاه با اتهام داشتن در دزدیدن وی محاکمه شدند در حالی که وکیل متهمان ادعا می کرد که وی به میل خود به تجارت آنها پیوسته است. طبق حکم دادگاه جنائی توکومان در ۱۱ دسمبر ۲۰۱۲ هر ۱۳ نفر متهم قاچاق انسان در ارتباط با مفقود شدن «ماریتا ورون»، به دلیل کافی نبودن شواهد و قرائن ارائه شده به دادگاه تبرئه شدند. متهمان ۷ مرد شامل یک پولیس و ۶ زن بودند. سرکتری دادگاه حکم تبرئه را با بغضی در گلو برای مردم خواند. پس از پخش سراسری این خبر یک گروه ناشناس از فعالان ضمن همدردی با قربانیان، مشخصات کامل قاضی ها با شماره تلفون، آدرس و حساب بانکی شان را برای آگاهی عموم و شناساندن ماهیت گردانندگان کشور منتشر کردند.

ماریتا یکی از هزاران زن در ارجنتاین است که در دست مافیای آدم ربایان تجارت سکس، زندگی اش در شرایط جهنمی روسپی خانه ها به تباهی کشیده شده است. گفته می شود که او در چند مکان در شغل روسپی گری و همکاری با گردانندگان این مکان ها دیده شده. سوزانا مادر ماریتا حدود ۱۰ سال است که به تنهایی به دنبال دخترش می گردد وی در گفت و گوئی با نشریه «ارجنتاینا ایندپیندنت» گفت که زنان قربانی کسی را برای حمایت از خود ندارند و دولت هم هیچ اقدامی برای یافتن آن ها نمی کند، بنابراین من ناچار بودم که خودم به تنهایی پیگیر ماجرا شوم.

کمپین سوزانا که بعدها اعضای آن بسیار زیاد شد، توانست اخبار دزدی و قاچاق زنان را در سطح گسترده ای افشاء کند. سوزانا در سال ۲۰۰۷ بنیاد لوس آنجلس را تأسیس کرد، سازمانی که بتواند علاوه بر مبارزه با قاچاق انسان برای قربانیان آن تسهیلات مشاوره روانی و خدمات اجتماعی هم فراهم کند. این بنیاد تا کنون توانسته ۱۳۰ زن را از روسپی گری نجات دهد. وی در سال ۲۰۰۷ جایزه "زن شجاع" را از امریکا دریافت کرد. پیگیری او برای مجرای دخترش به صورت یک فلم مستند تلویزیون درآمد و توانست به مردم ارجنتاین نشان دهد که چه فسادى در دولت، دادگاه ها و ادارات پولیس کشور حاکم است. بسیاری از زنانی که از دست گردانندگان روسپی خانه ها نجات یافته اند آزادی شان را

مدیون سوزانا می دانند. زنان آزاد شده می خواهند تظاهراتی برای کسب تضمین برای حق حیات انسانی خود به راه بیندازند. آن ها معتقدند که حکم دادگاه ثابت کرده که متهمان برای جرائم شان تنبیه نخواهند شد.

ارجنتاین مقصد و یکی از مراکز عبور قاچاق انسان است برای استفاده جنسی و کار اجباری. بسیاری از این زنان از شهر های حاشیه نی برای تجارت سکس در کلان شهر های داخل ارجنتاین دزدیده می شوند و بعضی از آن ها نیز به کشورهای همسایه مثل مکزیک و حتی گاهی به اروپای غربی فرستاده می شوند. تعدادی از زنان و دختران نیز از کشورهای پاراگوئه، برزیل، پرو و دومینیکن ریپابلیک برای همین منظور به ارجنتاین وارد می شوند. قاچاقچیان علاوه بر آدم ربائی، زنانی را نیز که مشکلات مالی دارند آن چنان فریب می دهند که بعضاً با امید به زندگی بهتر به این راه کشیده می شوند. در حالی که سپس این زنان تحت رفتارهای کاملاً غیر انسانی، تغذیه ناجور و حتی گاهی در زنجیر نگهداری می شوند و سپس تر با انواع تکنیک های روانی و فیزیکی آن ها را به شرایط غیر انسانی شان بی تفاوت می کنند. برای پاک کردن هر رد پائی در جست و جوی این زنان، مافیا آنچنان مدارک شناسائی و هویتی آن ها را محو می کند که گویا این انسان ها هرگز وجود نداشته اند.

بر طبق گزارش سازمان ملل هیچ سابقه بازجویی و محکومیت در مورد جرائم قاچاق انسان ها در دوره بین سال های ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۷ در ارجنتاین ثبت نشده است. در سال ۲۰۰۸ بود که قانون ضد قاچاق تصویب شد به این ترتیب بر طبق قانون آدم ربائی و استفاده از زنان برای تجارت سکس، غیر قانونی اعلام گردید. البته لازم به ذکر است که قانون شامل افراد بالای ۱۸ سال نمی شود که تلویحاً به این معنی است که آن ها با رضایت و آزادی کامل شغل روسپی گری را انتخاب کرده اند. ایراد دیگری که گروه مبارزه با قاچاق انسان به این قانون دارد این است که قانون هیچ اشاره ای به ازدواج اجباری و تحمیلی ندارد. زنانی که از کلمبیا، دومینیکن ریپابلیک و پاراگوئه برای روسپی خانه ها به کشور وارد می شوند چون اجازه اداره مهاجرت را ندارند، قاچاقچیان یک ازدواج اجباری برای آن ها ترتیب می دهند و با تحمیل شرط جهیزیه با مبلغ بسیار بالائی که آنها هرگز قادر به تهیه آن نیستند، نا خواسته وارد تعهدی می شوند که مجبور باشند دائماً وابسته به قاچاقچیان مانده و در شرایط همسری باقی بمانند که عملاً این وابستگی به این معنی است که باید علاوه بر سکس در قاچاق مواد مخدر نیز همکاری کنند. «کلودیا فلورس» یکی از بازرسان، می گوید که زنان به کمک مواد مخدر باید دائماً خود را سر حال نگه دارند تا بتوانند هر کدام روزانه از ۲۰ تا ۳۰ نفر از مشتریان سکس پذیرائی کنند.

وی اضافه می کند که سیاستمداران، دادستانی و پولیس بسیار تنگاتنگ در معاملات قاچاق زنان برای سکس دخالت دارند و در منافع آن شریکند که به این ترتیب بقاء و سود آوری این تجارت را تضمین می کنند. طبق آمار اعلام شده کشور، بعد از بحران اقتصادی سال ۲۰۰۰، ارجنتاین توانسته در آمد ملی کشور را هر سال بالاتر ببرد. تنها بحران جهانی سال ۲۰۰۸ کمی وقفه در این روند ایجاد کرد، البته باید دید که در آمد ملی چگونه محاسبه شده، قطعاً درآمد حاصل از قاچاق انسان و درآمد شغل های جانبی آن نیز در درآمد ملی ملحوظ گشته است. در سال ۲۰۱۰ رشد اقتصادی ارجنتاین ۹.۲٪ بوده، سریعترین رشد در امریکای لاتین که باعث شد خانم «کریستینا فرناندز» در اکتوبر سال ۲۰۱۱ مجدداً به عنوان رئیس جمهور انتخاب شود، اما در ادامه سیاست های دولت از سال ۲۰۰۷ قیمت ها شروع به رشد کرد، در سال ۲۰۱۱ تورم معادل ۲۰٪ بوده، دومین مقام بعد از ونزوئلا در امریکای لاتین. طبق آمار رسمی کشور در سال ۲۰۱۲ میزان تورم ۱۰٪ بوده اما آمارهای غیر وابسته به دولت میزان تورم را بیش از ۲۵٪ اعلام کرده است که «گیرئیللا سرووتی» نماینده مجلس عضو حزب حاکم نیز آن را تأیید می کند. دولت کنترل بسیار شدیدی بر روی مخالفان دارد و کلیه رسانه های خبری شدیداً تحت کنترل دولتی می باشند. انتخاب مجدد خانم فرناندز به عنوان رئیس جمهور در ۲۰۱۱ فقط با سکوت تحمیلی مخالفان توانست امکان پذیر گردد.

فرقی نمی کند که رئیس جمهور مرد باشد یا زن، در ارجنتاین زنان قربانی تجارت سکس برای صاحبان پول و قدرت، باقی خواهند ماند.